

קונטרס

שַׁעַר הַתְּפִלָּה

יגלה מעלת התפלה וההתבודדות אליו יתברך,
שעל-ידי-זה זוכין לפתיחת הדעת והשכל, ויזכה
להבין כל מה שלומד בתורה הקדושה, ויִדְרִיךְ
את האדם איך לחזור בתשובה אליו יתברך.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו גגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר אֵין עוֹד שֵׁעַר
לְהַכְנִס אֱלֹיו יִתְבַּרְךָ כְּמוֹ שֵׁעַר הַתְּפִלָּה,
וּמִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כָּל הַחַיִּים שְׁלוֹ הוֹלְכִים כְּבָר
בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרִי, כִּי הַתְּפִלָּה הִיא
יְסוֹד גְּדוֹל בַּחַיִּים. וְלָכֵן אֲשַׁרִּי מִי שֶׁנִּכְנָס
לְתוֹךְ שֵׁעַר הַתְּפִלָּה.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקו)

קונטרס

שַׁעַר הַתְּפִלָּה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הָעֵקֶר בְּזֶה הָעוֹלָם רַק לְהַתְחִיךְ בְּאַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבְרַגַע שְׁאָדָם חָזַק בְּאַמוּנָה בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, כָּל חַיֵּיו הוֹלְכִים בְּצוּרָה אַחֶרֶת, וְזוֹכָה תָּמִיד לְהַתְּפִלֵּל לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכִמוֹ שְׂאוּמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סב): אִם הָיָה הָאָדָם יוֹדֵעַ יְדִיעָה בְּלֵב שָׁלֵם, שְׁמֵלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹמֵד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה וְשׁוֹמֵעַ הַתְּפִלָּה, בּוֹדֵאֵי הָיָה מִתְּפִלֵּל בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוּלָה, וְהָיָה מְדַקְדָּק מְאֹד לְכוּן דְּבָרָיו. אֲבָל אָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ זֹאת יְדִיעָה בְּלֵב שָׁלֵם, וּבְשִׁבִיל זֶה אֵינְנוּ מִתְּלַהֵב, וְאֵינוֹ מְדַקְדָּק עַל מֵה שֶׁהוּא מְדַבֵּר. וְזֶה עֵקֶר הַגְּלוּת, שְׁאָדָם סוֹבֵל גְּלוּת, שְׁאֵינוֹ מוֹצֵא אֶת מְקוֹמוֹ. וְכִמוֹ שְׁאֵנוּ רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם מְסֻתוֹבְבִים בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן, בְּעוֹלָם הַתְּהוֹ, וְאֵין יוֹדְעִים הֵיכָן הֵם, וּמְרִים חַיֵּיהֶם כְּלַעֲנָה, בְּשַׁעַת שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אֲתָנוּ,

עֲמָנוּ וְאַצְלָנוּ. וְאִם הָיִינוּ מְכַנְיָסִים בְּנוֹ אֶת הַיְדִיעָה הַזֹּה, שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, אִזּוֹ הָיִינוּ חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדִגְמַת הָעוֹלָם הַבֶּא. אָדָם כְּלוּל מִשְׁנֵי דְבָרִים: נִשְׁמָה, שֶׁהִיא רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, וְגוּף גִּשְׁמִי וְחֲמָרִי, עֵב וְגַס, שֶׁזֶה חֲמָר שֶׁל הַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה. הַנִּשְׁמָה תָּמִיד נִמְשָׁקֶת אַחֵר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל הַגּוּף תָּמִיד נִמְשָׁקֶת אַחֵר שְׁטִיּוֹת וְסַרְקָה, וְזֶה הָרִיב שֶׁיֵּשׁ בֵּין אָדָם בֵּינוֹ לְבֵין עֲצָמוֹ. אָדָם נִקְרָע, כִּי הַנִּשְׁמָה נִמְשָׁקֶת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְרוֹצֶה רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהַגּוּף נִמְשָׁקֶת רַק אַחֵר הַשְׁטִיּוֹת — הַטְּבַע, הַמְקָרָה וְהַמָּזֶל, אוֹ הַעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן, הַמְרִירוֹת וְהַדְּאָגוֹת. וְזֶה קוֹרָה אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. אָדָם אֵינוֹ יָכוֹל לְהַחֲלִיט מַה הוּא רוֹצֶה, וְלָכֵן עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מֵאֵתָנוּ מַה שֶׁעוֹבֵר — עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת. הֵנָּה אָדָם בּוֹעֵר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְרוֹצֶה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁכָּבַר חֲזָר בְּתִשׁוּבָה, וְהִשִּׁיג אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהֵנָּה נוֹפֵל חֲזָרָה בְּכָל מִיָּנִי תַּאוּוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת, וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו יִצְרוֹ הָרַע בְּהִרְהוּרִים מְגַנְיִים, בְּהִסְתַּכְּלִיּוֹת אֲסוּרוֹת, בְּכַעַס וּרְצִיחָה, בְּדַבּוּרִים אֲסוּרִים, שֶׁמְדַבֵּר לְשׁוֹן-הָרַע, רְכִילוֹת וְלִיצָנוּת, גְּבוּל פֶּה, לְנִבְלוֹ וְלִקְלָלוֹ, וְעוֹשֶׂה דְבָרִים מְגַנְיִים וְכוּ', עַד שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה לַעֲשׂוֹת, וְחוֹשֵׁב: הֵנָּה אֲנִי נִמְשָׁקֶת אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְנִכְנָס כִּי הִרְהוּר תִּשׁוּבָה, וְאֲנִי מַחֲלִיט שְׁאֵנִי חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה

שַׁעַר הַתְּפִלָּה

נט

אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאֲנִי בְּטוֹחַ שְׁשִׁבְתִּי בְּתִשׁוּבָה, וְהִנֵּה
מִתְגַּבֵּר עָלַי יִצְרֵי כָּל פַּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שְׁאֲנִי נִקְרַע
לְגַמְרִי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת. וְאוֹמְרִים תְּחַמְּיֵנוּ
הַקְּדוֹשִׁים (קדושים ל.): אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּרֵאתִי
יִצְרַר הָרַע, בְּרֵאתִי תוֹרָה תְּבַלִּין כְּנִגְדּוֹ. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא בְּרָא אֶת הַיִּצְרַר הָרַע, בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן,
שְׁמַעְלִים וּמִסְתִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וּמַהוּ הַיִּצְרַר
הָרַע? אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן כה) כִּחַ
הַמְּדַמָּה, הַדְּמִיוֹן, הֵינּוּ שְׁנִכְנָסוּ בְּאָדָם כָּל מִינֵי
דְּמִיוֹנוֹת, כְּאֵלוֹ אֵינוֹ שׁוֹהַ לְשׁוֹם דְּבָר, כְּאֵלוֹ מִמְּנוֹ לֹא
יְהִיָּה שׁוֹם דְּבָר, מִכָּל שֵׁכֵן, אִם הוּא צָרִיךְ לְשַׁמַּע דְּבָר
זֶה מִהַהוֹרִים: "אַתָּה אֵינְךָ שׁוֹהַ מְאוּמָה", אוֹ שׁוֹמֵעַ אֶת
זֹאת מִהַמּוֹרָה, מִהַמְּלַמֵּד: "מִמֶּךָ כִּבֵּר לֹא יֵצֵא כְּלוּם!"
אוֹ שׁוֹמֵעַ אֶת זֹאת מִשְׁאָר בְּנֵי אָדָם: "אַתָּה שְׁלוּמִיָּאל,
אַתָּה לֹא יֵצֵלַח". אוֹ שְׁהוּא בַּעֲצָמוֹ מְדַמֵּין לְעֲצָמוֹ,
שְׁאֵינוֹ שׁוֹהַ מְאוּמָה. וּמִכָּל שֵׁכֵן וְכָל שֵׁכֵן כְּשֶׁאָדָם
מִכְּנִיס בְּדְמִיוֹנוֹ, כְּאֵלוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכַעַס עָלָיו,
וְאֵינוֹ רוֹצֵה אוֹתוֹ, זֶה הֵכִי גְרוּעַ, וְזֶה נִקְרָא 'יִצְרַר הָרַע',
וְזֶה הַכִּחַ הַמְּדַמָּה שֵׁישׁ בְּאָדָם, וְזֶה מַעֲלִים וּמִסְתִּיר
וּמְכַסֶּה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאָדָם מְסִתּוּבֵב בְּזֶה
הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמִרִי, וְכָל הַיּוֹם עָסוּק בְּשִׁטּוֹת,
בְּהִבְלֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, בְּחֻדְשׁוֹת שׁוֹנוֹת וּמְשֻׁנוֹת, מִה
שְׁפָרַחַח זֶה אוֹמֵר, אוֹ מִה שְׁהוּא אוֹמֵר, וּבּוֹנֵה עַל זֶה

בְּנִינִים, וּבֵין כֶּךָ שׁוֹכַח שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אֲתָנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, וּמָה שְׁאַתֶּם שׁוֹמְעִים, רוֹאִים וּמְרַגִּישִׁים — זֶה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּי יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְדוּמָם, צוּמַח, חִי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגִבֵּי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְאָדָם צָרִיךְ לְהִגִּיעַ לְמִדְרָגָה כְּזוֹ, שֶׁיִּרְאֶה וְיִשְׁמַע וְיִרְגִּישׁ רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזֶהוּ שְׁאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תְּנַחֲמָא נְשָׂא ג): מִיּוֹם שֶׁבָרָא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת עוֹלָמוֹ נִתְאַוָּה שְׁיִהְיֶה לוֹ דִּינָה בְּתַחֲתוֹנִים; הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁתַּוְּקֵק מְאֹד שֶׁנְּדַבֵּר אֵלָיו, כִּי זֶה עָקֵר הַשְּׁלֵמוֹת — לְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם. וְאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (סוּטָה ג): בְּתַחֲלָה, קָדָם שֶׁחֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, הִיָּתָה הַשְּׂכִינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ, סָלְקוּ מֵהֶם אֶת הַשְּׂכִינָה. תִּשְׁעֲרוּ בְּנַפְשְׁכֶם, אִם הֵיִינוּ מְכַנְיָסִים בְּתוֹךְ הַמַּח-מַחֲשָׁבָה שְׁלָנוּ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלִעְדֵּי נִמְצָא, וְהֵיִינוּ מְסַתְּפָלִים בְּכָל פֶּרֶט עַל הָאֱלֻקוֹת שְׁיִשׁ בּוֹ, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן א'), שְׁאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיךְ לְהִסְתַּפֵּל עַל הַשֶּׁכֶל שְׁיִשׁ בְּכָל דְּבָר, שֶׁהוּא הָאוֹר הָאֱלֻקִּי הַמְּחִיָּה אֶת זֶה הַדְּבָר, שְׂזוֹ מְדַרְגֵּת הַצְּדִיקִים, שְׁמֵאִיר לָהֶם, וּמְקַשְּׂרִים הָעוֹלָם הַבָּא לְעוֹלָם הַזֶּה. אֲבָל יֵשׁ בְּאָדָם כַּח הַמְּדַמָּה, כַּח הַדְּמִיוֹן, אֲשֶׁר

הוא מעלים ממנו ידיעות אלו. ולכן עובר עליו מה שעובר, כי שוכח ממנו יתברך.

ועקר העצה: למוד התורה; כי התורה היא חכמתו יתברך. הקדוש-ברוך-הוא והתורה — חד הוא, הקדוש-ברוך-הוא הלביש עצמו בתוך התורה. נמצא, כשאדם לומד תורה, התורה מאירה לו את פנימיות הבריאה. ובשביל זה אנו רואים, שבכל דבר ודבר מהעולם הזה יש הלכות. דומם — יש בזה הלכות, ואין העולם הפקר, "החופר בור ברשות הרבים", אדם בונה בית — "ועשית מעקה לגגך", וכן אסור לבנות בית באפן בזה, שיוכל להסתכל ולהציץ לדירת חברו, שזה נקרא הזק ראיה, וכדומה כל מיני הלכות הנמצאות בדומם. יש הלכות בצומח: כלאים, תרומות ומעשרות, ועוד ועוד. וכן יש הלכות בחי, לא יגדל כלב רע בתוך ביתו, "שור שנגח את הפרה", "לא תחרש בשור וחרמור יחדו", וכדומה כל מיני הלכות השייכות בחי. וכן יש הלכות במדבר בין אדם לחברו, אסור להזיק את החבר, לגנב ממנו, לדבר רע עליו, וכדומה כל מיני הלכות השייכות בין אדם לחברו. למדים מכאן, שאין העולם הפקר, אלא בכל דבר מנחת תורה: דומם, צומח, חי, מדבר, בזה מלבשת התורה, וזה מגלה את הקדוש-ברוך-הוא.

וְלָכֵן כָּתוּב בַּזֵּהָר (וַיִּקְרָא נג): אֲמַאי אֶקְרִי תוֹרָה? בְּגִין דְּאוּרֵי וְגַלֵּי מַאי דַּהֲוָה סְתוּם דְּלֹא אֶתְיַדְעֵי. הַתּוֹרָה מְגַלָּה מַה שֶּׁהָיָה נִסְתָּר מֵהָאָדָם.

אָבֵל לְזָכוֹת לְלַמַּד תּוֹרָה, צְרִיכִים מִחַ נְקִי. וְאִיךָ מְגִיעִים לָזֶה? אֲלֹא עַל-יְדֵי תְּפִלָּה; כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִבְקָשׁוֹ יִתְבַּרֵּךְ כָּל צְרָכָיו, כָּל חֲיָיו הֵם חַיִּים אַחֲרַיִם לְגַמְרֵי. הַתְּפִלָּה שֶׁאָדָם מְשִׁיחַ וּמְסַפֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה מְנַקֵּה לוֹ אֶת הַמַּח־מַח־שָׁבָה, זֶה מְנַקֵּה לוֹ אֶת הַלֵּב וְאֶת כָּל הָאֵיבָרִים. וְלָכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כה): הַהִתְבּוֹדְדוֹת הֵיא מְעַלָּה עֲלֵיוֹנָה מֵהַכֹּל; הֵינּוּ שֶׁאָדָם קוֹבֵעַ לְעֲצָמוֹ מְקוֹם פְּנוּי שֶׁאֵין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּבוֹרַח אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְדַבֵּר וּמְסַפֵּר לוֹ יִתְבַּרֵּךְ כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו, אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר אֶל אֵיזוֹ מְדֻרְגָּה יְכוּל לְהִגִּיעַ, כִּי הַתְּפִלָּה שֶׁאָדָם מְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, מְנַקֵּה אוֹתוֹ מִכָּל מִינֵי שְׁטִיּוֹת וּמַח־שָׁבוֹת זְרוֹת, מִכָּל מִינֵי הַבָּלִים, עַד שֶׁנֹּדְבֵק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. כִּי מְתֵי אָדָם סוֹבֵל סָבֵל גָּדוֹל? כְּשֶׁמְתַגַּבֵּר עָלָיו הַיֵּצֵר הָרָע, שֶׁזֶהוּ כַּח הַמְדַמָּה, הַדְּמִיוֹן, וְחוֹשֵׁב: "אֲנִי לֹא שׁוֹה כְּלוּם". וּמִכָּל שְׁכָן, שֶׁבְּנֵי-אָדָם אוֹמְרִים לוֹ: "אֵינְךָ שׁוֹה מְאוּמָה". אֲזֵי רָעִים וּמְרִים חֲיָיו. אָבֵל כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה מְכַנֵּס בּוֹ

שַׁעַר הַתְּפִלָּה

סג

בְּטַחֲוֹן עֲצָמִי, וּמִתְחִיל לְהִרְגִישׁ שְׂאִין זֶה בְּדִיוֹק כְּפִי
שֶׁאֲמָרוּ לוֹ, וְלֹא כְּפִי שֶׁמִּשְׁחִירִים אוֹתוֹ, שְׁלוֹ אֵין כְּבָר
תְּקוּהָ, לוֹ אֵין כְּבָר עֲתִיד וְכוּ', אֲדַרְבָּה, חֵשׁ שְׂאִינְנוּ
צָרִיף אַף אֶחָד, יֵשׁ לוֹ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכְן
אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּרָכוֹת ו:): כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוֹם
לְתַפְּלָתוֹ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ; הֵינּוּ אָדָם צָרִיף לְקַבֵּעַ
לְעֲצָמוֹ מְקוֹם מִיָּחָד בְּעֵת הַתְּפִלָּה, וְשֵׁם הוּא עוֹמֵד
וּמִתְפַּלֵּל וּמְדַבֵּר לְפָנָיו יְתִבְרַךְ. וּבְשַׁעָה שֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל
אֵלָיו יְתִבְרַךְ, עָלָיו לְהוֹצִיא אֶת כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת מִמֶּנּוּ,
וְלִכְוֹן שֶׁמְדַבֵּר עִתָּה רַק אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
וּכְמֵאמָרָם ז"ל (סְנֵהֲדִין כב.): הַמִּתְפַּלֵּל, צָרִיף שִׁירָאָה
עֲצָמוֹ כְּאִלוֹ שְׂכִינָה כְּנֻגָדוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים טז, ח): "שׁוֹיִתִּי
הוֹי"ה לְנֻגְדֵי תְּמִיד", בְּאִמְצַע הַתְּפִלָּה עַל הָאָדָם
לְהִרְגִישׁ, שֶׁהֵנָּה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פָּה אִתִּי, עָמִי
וְאֶצְלִי וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלָּתִי, וְאִז אֱלֹהֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ.
נִשְׁאַלֵת הַשְּׂאֵלָה: לְמָה דִּיִּקָּא אַבְרָהָם אָבִינוּ? אֵלָּא
אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל עַל הַפְּסוּק (יְחִזְקֵאל לג, כד): "אֶחָד הָיָה
אַבְרָהָם", שֶׁאַבְרָהָם אָבִינוּ הָיָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁהִכִּיר אֶת
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְגָלְהוּ לְכָל הָעוֹלָם כֵּלּוֹ, וּכְמֵאמָרָם
ז"ל (סְפָרֵי הָאֲזִינוּ שִׁג): עַד שֶׁלֹּא בָּא אַבְרָהָם אָבִינוּ לְעוֹלָם,
כְּבִיכּוֹל לֹא הָיָה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלַךְ אֵלָּא עַל
הַשָּׁמַיִם, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הָיָה נִקְרָא 'אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם', כֵּלּם יִדְעוּ שֶׁיֵּשׁ אֱלֻקִּים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם

הַמְּנַהֵיג עוֹלָמוֹ, אֲבָל אֵף אֶחָד לֹא חָשַׁב וְלֹא יָדַע
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אֶתְנוּ, עִמָּנוּ וְאַצְּלָנוּ,
 בְּגִשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַבְּרִיאָה זֶה גַם לְבוֹשׁ שֶׁל
 הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. אָבִינוּ אֲבָרְהָם הַמְּלִיכוֹ עַל
 הַשָּׁמַיִם וְעַל הָאָרֶץ, כִּי פָרַסָם לְכָל־שָׁמַיִם וְיַתְבַּרְךָ
 אֱלֹהֵי הָאָרֶץ גַּם-כֵּן, וְנִמְצָא פֶה עִמָּנוּ, וְגִלָּה לְכָל־
 אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יַתְבַּרְךָ. וּבְרַגְעַ שְׁאָדָם מַחְדִּיר בְּעֶצְמוֹ
 יְדִיעוֹת אֱלֹהֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלִעְדָיו
 נִמְצָא, אֲזִי מִתְפַּלֵּל וּמְדַבֵּר אֵלָיו תָּמִיד, וַיֵּשׁ לוֹ בֵּית
 מְנוּס הַיְכָן לְבָרַח, שְׁזֵה "שַׁעַר הַתְּפִלָּה". וְרַבְּנוּ ז"ל
 אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן פּד): הַיְכָן הַשַּׁעַר וְהַפֶּתַח
 לְהַכְּנִס אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? הַיְכָן הַדֶּלֶת לְהַכְּנִס
 אֵלָיו יַתְבַּרְךָ? הַפֶּה שֶׁל הָאָדָם. הִנֵּה בְּנֵי-אָדָם רוֹצִים
 לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, יְהוּדִים הֵם נְשֵׁמוֹת מֵעוֹלָם
 הָאֲצִילוֹת, וְתָמִיד מְשִׁתַּוְּקִים בְּפִנְיִמִיּוֹת נִפְשָׁם לָשׁוּב
 אֵלָיו יַתְבַּרְךָ, אֲפֹלוּ הִרְשָׁע הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר, אוֹמֵר רַבְּנוּ
 ז"ל, מְשִׁתַּוְּקֵי בְּפִנְיִמִיּוֹת לָבֹו לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל תִּכְף-וּמֵיד כְּשֶׁמְחַלֵּט שֶׁהוּא
 שָׁב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כְּכָר נִכְנָסֵת בּוֹ כְּפִירוֹת
 וְאַפִּיקוֹרְסוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת: עַל מַה וְלָמָּה חֲזָרְתָּ
 בְּתִשׁוּבָה?! מִי צָרִיךְ אוֹתָךְ?! וְכו'.

וְאִם כֵּן אֵיךְ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, וְאֵיךְ נִכְנָסִים אֵלָיו

יתְבַרְךָ, הַיּוֹת שֶׁנַּעֲלָם מִמֶּנּוּ הַפֶּתַח. וּתְתַאֲרוּ לְעֵצְמְכֶם,
 אִם אוֹמְרִים לְאַחַד: הֲאִם אַתָּה רוֹצֵה לְרַאוֹת אֶת
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? הֲיֵה עוֹנָה: בְּיָדַי. וְאִם-כֵּן מֵדוּעַ
 אֵינּוּ רוֹאֶה אוֹתוֹ יתְבַרְךָ? אֲלֹא נִתְקַיֵּם אֲצִלוֹ (בְּרֵאשִׁית יט,
 יא): "וְאֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הַכּוֹ בַּסְּגוּרִים
 מִקְּטָן וְעַד גָּדוֹל, וַיִּלְאוּ לְמִצַּא הַפֶּתַח"; כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא,
 מְחַלֵּל שַׁבֵּת, בֵּר מִיָּנָן, הוּא מְכַבֵּה אֶת הָאוֹר אֵין סוּף
 הַמַּאִיר בּוֹ, וְנִשְׁמָתוֹ מִסְכָּנָה, אֵינָה קוֹלְטַת אֱלֻקוֹת.
 כְּשֶׁאָדָם אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים, טְרַפּוֹת וְנִבְלוֹת, בֵּר
 מִיָּנָן, קָשָׁה לוֹ מְאֹד לְקַבֵּל אַחֲרֵי-כֵן אֶת הָאֱמוּנָה. כְּמוֹ
 שְׁאוּמֵר הַרְמַב"ם בְּאַגְרַת תִּימָן: כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּל עֲצָמוֹ
 בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים, הוּא אוֹכֵל בְּשֶׁר הַחֲזִיר, הַשְּׂפָנִים,
 הַחֲמוֹר וְהַגָּמֵל, זֶה כְּבָר מְעַרְבֵב אֶת הַדָּם אֲצִלוֹ, וְקָשָׁה
 לוֹ מְאֹד מְאֹד לְהַשִּׁיג אֶת הָאֱמוּנָה. וּבְשֶׁבִיל זֶה אָנוּ
 רוֹאִים, שֶׁהַעַרְב־רַב שֶׁהִתְפַּשְׁטוּ עֲתָה בַּחֲמִשִּׁים שָׁנָה
 הָאֲחֵרוֹנוֹת עַל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵיךְ הִצְלִיחוּ לְהַעֲבִיר
 עַל הַדַּת מְלִיוֹנִים מֵאֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? כִּי פִטְמוּ אוֹתָם
 עִם בְּשֶׁר פְּגוּלִים, טְרַפּוֹת וְנִבְלוֹת, עַד שֶׁאֵין יוֹדְעִים מִי
 הַשּׁוֹחֵט וְאֵיךְ שָׁחַט. רוֹאִים חוֹתֶמֶת בְּהַכָּשֶׁר רַבְנוֹת,
 וּכְבָר קוֹנִים אֶת זֹאת. לֹא וְלֹא! אָסוּר לְאָדָם לְאָכֵל
 בְּשֶׁר, עַד שֶׁיִּדְעַע לְאֲשׁוּרוֹ אֶת הַכָּשֶׁר הַבְּשֶׁר, אִם יֵשׁ
 עָלָיו הַכָּשֶׁר מִבֵּית-דִּין צָדֵק שֶׁל יְרֵאִים וְשְׁלָמִים. וְכֵן
 כְּשֶׁאָדָם מְזַלְזֵל בְּמִצְוֹת, אֵינּוּ מְקַיֵּם מִצְוֹת מְזוּזָה

וּתְפִלִּין, הָאִשָּׁה אֵינָה הוֹלֶכֶת בְּצַנִּיעוֹת, אֵינן לָהּ כְּסוּי רֹאשׁ, אֵינָה שׁוֹמֵרֶת עַל טְהָרֵת הַמְּשֻׁפָּחָה, רִחְמָנָא לִישׁוּזְבֹן, כָּל אֵלּוּ הָעוֹנוֹת מְעֲלִימִים וּמְסַתִּירִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שְׁאָדָם נִעְתָּק לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה הוּא טָבֵעַ, מְקַרָּה וּמְזֹל, וְזֶה יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַחֲלִיט, אוֹ זֶה יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַחֲלִיט, וּמִתּוֹכָחִים — הָאֵם כֶּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת, אוֹ כֶּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת?! בְּשַׁעֲרֵי שְׁשׁוֹכְחִים מֶה שֶׁאָמַר הַחֲכָם מִכָּל הָאָדָם (מְשָׁלִי כֹא, א): "פְּלִגֵּי מַיִם, לֵב מְלֶךְ [וְשָׂרִים] בְּיַד הַוַּי"ה עַל כָּל אֲשֶׁר יַחֲפֹץ יִטְנוּ", הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ! וְאֵם נִרְגִיל עֲצָמָנוּ בִּידִיעוֹת אֵלּוּ, כָּל חַיֵּינוּ יִהְיוּ בְּצוּרָה אַחֲרֵת.

וְלִכֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! זֶה מֶה שֶׁחֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּרִכּוֹת ו:): כָּל הַקּוֹבֵעַ מְקוֹם לְתַפְלָתוֹ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם בְּעֶזְרוֹ; אַבְרָהָם אָבִינוּ עֹמֵד יַחֲדֵי נֶגֶד כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ; "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם", לֹא הִסְתַּפֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, לֹא הִתְפַּעַל מִשׁוֹם בֶּן-אָדָם. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה מַב, סִימָן ח'): שֶׁנִּקְרָא: אַבְרָהָם הָעֵבֶרִי, שֶׁכָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ מַעֲבָר אֶחָד, וְהוּא מַעֲבָר אֶחָד; וְכֶן צָרִיךְ לְהִיּוֹת יְהוּדֵי — לֹא לְהִתְפַּעַל מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְאִף שֶׁכָּל הָעוֹלָם יַעֲמֵד כְּנֶגְדּוֹ, הוּא צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל אֶל

הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִפְתּוֹחַ פִּי וְלִדְבַר וּלְבָבִי מִמְּנוֹ
 יִתְבָּרַךְ. וְדִיְקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִגִּיעַ לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת
 שְׂבָעוּלָם. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חַכְמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (תְּנַחֲמָא וַיֵּרָא
 א'): אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הֵוּוּ זְהִירִים
 בְּתִפְלָה, שְׂאִין מְדָה אַחֲרַת יָפָה הַיְמָנָה, וְהִיא גְדוּלָה
 מְכַל הַקְרָבָנוֹת, וְאִפְלוּ אִין אָדָם כְּדָאֵי לַעֲנוֹת בְּתִפְלָתוֹ
 וְלַעֲשׂוֹת חֻסָּד עִמוֹ, כִּינּוֹן שְׂמַתְפִּיל וּמְרַבָּה בְּתַחֲנוּנִים,
 אֲנִי עוֹשֶׂה חֻסָּד עִמוֹ. הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַקֵּשׁ מֵאֲתָנוּ,
 רַק תְּבוֹאוּ וְתִתְפַּלְלוּ אֵלַי, תִּפְתָּחוּ אֶת הַפֶּה, וְאֲנִי אֶמְחַל
 לָכֶם עַל כָּל אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם עַד כֹּה. וּבְרַגְעַ שְׂאָדָם
 מִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, נִפְתָּח לוֹ הַמַּחַ, וְיָכוֹל לְלַמֵּד
 תּוֹרָה. אִיזוּ עֲרֵבוֹת וְנַעֲמִימוֹת וְאִיזָה זִיו וְחִיּוֹת וְדִבְקוֹת
 הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, כְּשֶׂאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו
 יִתְבָּרַךְ, וְיִודַע שְׂאִין לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם רַק הוּא יִתְבָּרַךְ, זֶה
 מְכַנְיָם בּוֹ בְּטַחֲוֹן עֲצָמֵי, וּכְבָר אִינוּ מְפַחֵד מִשׁוּם בְּרִיָּה
 שְׂבָעוּלָם, וּמְגַלָּה אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּאֲבָרָהֶם
 אֲבִינוּ, וְאֵף אֶחָד אִינוּ יָכוֹל לְשַׁבְּרוֹ וְלוֹמַר לוֹ: "אִינְךָ
 שְׂוֵה שׁוֹם דְּבָר" וְכוּ', כִּי הוּא צוֹחֵק מִמְּנוּ, וְאוֹמֵר: "לִי
 יֵשׁ אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאַל תֵּאמַר לִי אִם אֲנִי יָכוֹל
 לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אִם לֹאוּ, כִּי אֲנִי דְבוּק בְּהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְאִין לִי עֵסֶק עִם אֵף אֶחָד", אִם אָדָם עֲקָשָׁן כְּזֶה,
 שֵׁישׁ לוֹ רַק אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הוּא זוֹכֵה לְהִדְבֵּק
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלְלַמֵּד הַרְבֵּה תּוֹרָה.

וְכַף אָמַר רַבְנּוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן עו), שְׂאָדָם
 צָרִיף לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְלַמֵּד הַרְבֵּה תּוֹרָה, וְאִם שֶׁבִתְחִלָּה
 יִהְיֶה לוֹ קָשָׁה לְהִבִּין אֶפְלוּ פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים, יִרְגִיל
 עֲצֻמוֹ לַגֵּרֶס הַרְבֵּה פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת פְּרָק אַחַר פְּרָק, עַד
 שְׂיִזְכֶּה לְסִיּוּם מִסְכָּתָא, וַיִּתְחִיל עוֹד מִסְכָּתָא וְעוֹד
 מִסְכָּתָא, עַד שְׂיִזְכֶּה לְסִיּוּם שְׂשָׂה סְדְרֵי מִשְׁנָה, וְכֵן
 גְּמָרָא, יִגְרֶס דָּף אַחַר דָּף, דָּף אַחַר דָּף, עַד שְׂיִסִּים פְּרָק
 אֶחָד, וַיִּתְחִיל עוֹד פְּרָק וְעוֹד פְּרָק, עַד שְׂיִזְכֶּה לְסִיּוּם
 מִסְכָּתָא וְעוֹד מִסְכָּתָא, עַד שְׂיִזְכֶּה לְסִיּוּם אֶת כָּל הַש"ס.
 וְכֵן בְּשִׁלְחַן עֲרוּף, יִתְחִיל מִתְחִלַת הָאֲרַח חַיִּים, וַיִּלְמַד
 סִימָן אַחַר סִימָן, עַד שְׂיִזְכֶּה לְסִיּוּם הַלְכָה אַחַר הַלְכָה,
 וַיִּסִּים כָּל הָאֲרַח חַיִּים, וַיִּתְחִיל יוֹרֵה דְעָה, וַיִּלְמַד סִימָן
 אַחַר סִימָן בְּעֵקֶשׁנוֹת גְּדוּלָה וַיִּסִּימוּ, וַיִּתְחִיל אֲבָן הַעֲזָר,
 וַיִּלְמַד סִימָן אַחַר סִימָן, עַד שְׂיִסִּימוּ, וַיִּתְחִיל חֲשָׁן
 הַמִּשְׁפָּט, וַיִּלְמְדוּ בְּעֵקֶשׁנוֹת, עַד שְׂיִזְכֶּה לְסִיּוּם אֶת כָּל
 ד' חֲלָקֵי הַשִּׁלְחָן עֲרוּף, וַיִּתְחִילֵם מִחֲדָשׁ. וְכֵן סְפָרֵי
 זְהַר, שְׁמֹזְכָכִים אֶת הַנֶּפֶשׁ, יִלְמְדֵם כְּסִדְרָן, וַיִּגְרֶס דָּף
 אַחַר דָּף, אִם שְׂאִינוּ מִבֵּין, וְאִם יִהְיֶה חֲזָק בְּזָה, סוּף
 כָּל סוּף יִזְכֶּה שְׂיִפְתַּח מַחוּ, וַיִּזְכֶּה לְהִבִּין כָּל אֲשֶׁר
 לוֹמַד. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תְּנָא דְבֵי אֱלִיהוּ יח): בֵּא
 וּרְאֵה כַּמָּה גְּדוּל כַּחַה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁמִטְהֶרֶת פּוֹשְׁעֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּזִמְן שְׂעוֹשִׁין תְּשׁוּבָה, אֶפְלוּ מְעַבְדָּה זָרָה
 שְׂבִידָם; וְכֵן אוֹמְרִים (עִין שִׁיר הַשִּׁירִים רַבָּה, פְּרָשָׁה א', סִימָן יט):

אֵין טְהָרָה אֶלָּא לְמוֹד תּוֹרָה. אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לְהִגִּיעַ
לְלִמּוּד תּוֹרָה, אֶלָּא אִם אָדָם מִתְפַּלֵּל קֹדֶם לְהִקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא.

לְכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! זֶה הַזְמַן שֶׁנִּקְחָ עֲצֻמְנו
בְּיַדֵּינוּ, הִנֵּה אָנוּ כָּאֵן, וְעוֹד מְעַט אָנוּ יוֹצְאִים מִכָּאֵן.
דָּוִד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר (תְּהִלִּים צ, י): "יָמֵי שָׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם
שִׁבְעִים שָׁנָה", וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן
סא): שֶׁכֵּל הַשִּׁבְעִים שָׁנָה הֵם כְּרַבֵּעַ שָׁעָה; וְאוֹמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית וַפָּה, פְּרָשָׁה צו, סִימָן ב'): "כִּצֵּל
יָמֵינוּ עַל הָאָרֶץ", וְהַלּוֹאֵי כִּצְלוּ שֶׁל כֹּתֵל אוֹ כִּצְלוּ שֶׁל
אֵילָן, אֶלָּא כִּצְלוּ שֶׁל עוֹף בְּשָׁעָה שֶׁהוּא עָף; הַחַיִּים
חוֹלְפִים בִּיעָף. רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם מִמְרַמְרִים, שְׁבוּרִים
וְרִצּוּצִים, רַבִּים בֵּינֵיהֶם, יוֹצְרִים מִפְּלָגוֹת, פְּלָג פְּלָג,
כְּדוֹר הַהִפְלָגָה, וְכֵן רוֹאִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הַתְּגַלְמוֹת
שֶׁל דוֹר הַמַּבּוּל — גְּאוּף, שְׁקוּץ, תְּעוּב, נִכְשָׁלִים
בְּרֵאיוֹת אֲסוּרוֹת, נָשִׁים הוֹלְכוֹת עֲרֻמוֹת כְּחִיוֹת הַשָּׂדֶה,
בְּלֵי שִׁמְץ שֶׁל בּוֹשָׁה, אָדָם רוֹצֵה לְהִיּוֹת דְּבוּק
בְּהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רוֹצֵה לְרֵאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, רוֹצֵה
לְלַמֵּד תּוֹרָה, וְהִנֵּה מִכְרַח לְרֵאוֹת אֶת הַזָּבֵל וְהַזְהָמָה
הַזוּ, עַד שֶׁהוּא נִשְׁבֵּר לְגַמְרֵי, אֲבָל אִם מְרַגִּיל עֲצֻמוֹ
לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְשִׁיחַ וּלְסַפֵּר כָּל אֲשֶׁר
עִם לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתַמִּיד רַץ אֶל שַׁעַר הַתְּפִלָּה,

שַׁעַר הַתְּפִלָּה

שָׁזָה הַפֶּה שְׁלוֹ, בְּמָקוֹם לְדַבֵּר שְׁטוֹת עִם זולָתוֹ, שְׂבֹזָה עוֹקֵר עֲצָמוֹ מִשְׂרָשׁוֹ, וְגוֹרֵם לוֹ נִפְיָה, כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כט): אִם אָדָם פּוֹגֵם בְּדַבּוֹר שְׁלוֹ, הַדְּמִים נִתְּזִים אֶל הַמַּח, וּמִזֶּה בָּאָה מַחֲלַת הַנִּפְיָה בְּגִשְׁמִיּוֹת, וּבְרוּחָנִיּוֹת הוּא מִתְרַחֵק מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבְּן. וְכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לח), שְׁכָל הַצָּרוֹת וְהִסּוּרִים שֶׁאָדָם סוֹבֵל, הֵם רַק עַל-יְדֵי הַדַּבּוֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמח, ח): "רוּחַ סְעָרָה עֲשֵׂה דְבָרוֹ", מִי גוֹרֵם אֶת הַרוּחַ סְעָרָה בְּמַחַ הָאָדָם? הַדַּבּוֹר. וְלִכֵּן הִגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁנִּכְנָסִים עֲצָמֵנוּ בְּאִמּוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְנִתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִתְחִיל לְחַזֵּק זֶה אֶת זֶה, נַעֲזוֹר זֶה לְזֶה, נִלְמַד תּוֹרָה, נִתְפַּלֵּל אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי כָּל צָרָכֵינוּ עָלֵינוּ לְבַקְּשׁוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ק), אֲשֶׁר כָּל הַצְּדִיקִים לֹא זָכוּ לְהִגִּיעַ לְמַדְרַגָּתָם, אֶלָּא עַל-יְדֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, שֶׁהִרְגִּילוּ עֲצָמָם לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! כְּלָנוּ רוֹצִים לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כְּלָנוּ רוֹצִים לַעֲזוֹב אֶת הַשְׁטוֹת וְלַחֲשֵׁב מִרוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קצא), שֶׁיְכוּלִים בְּזֶה הָעוֹלָם

שַׁעַר הַתְּפִלָּה

עא

לְשֶׁבֶת שְׁנֵי בְּנֵי-אָדָם זֶה לְצַד זֶה, וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ גֵן-עֵדֶן
וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ גֵּיהֵנוֹם; זֶה מְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
מִתְפַּלֵּל וְלוֹמֵד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא מִתְמַיֵּד
גָּדוֹל, בְּכָל יוֹם לּוֹמֵד מִקְרָא, מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא, מִדְּרָשׁ,
הַלְכוֹת וְאַגְדוֹת, מְקַיֵּם אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, הוּא גֵר
בְּעוֹלָם הַבָּא, בְּגֵן-עֵדֶן, הַחַיִּים שְׁלוֹ עֲלִיזִים וְשִׂמְחִים
וּמִיִּשְׁבִּים, יוֹשֵׁב עַל מְקוֹמוֹ, וְאֵין לוֹ רִיב עִם אָף אֶחָד,
אֵין לוֹ עֶסֶק עִם אָף אֶחָד. וְזֶה מְסַכֵּן, אֵינוֹ יוֹדֵעַ
מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵין לוֹ אֲמוּנָה, אוֹכֵל טְרֵפוֹת
וְנִבְלוֹת, אֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה זֶה תְּפִלָּה, אֵינוֹ לּוֹמֵד תּוֹרָה, כָּל
חַיָּיו זֶה גֵּיהֵנוֹם אֶחָד גָּדוֹל, וְצָרִים וּמָרִים חַיָּיו. וְזֶהוּ
פְּלֵא גָדוֹל מְאֹד, שְׁנֵי אֲנָשִׁים נִרְאִים אוֹתוֹ דְּבַר, עִם
עֵינַיִם, אֲזַנַיִם, חֻטָּם, פֶּה, יָדַיִם, רַגְלַיִם, וְאֶחָד נִמְצָא
בְּעוֹלָם הַבָּא, בְּגֵן-עֵדֶן, וְעוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא כְּבָר חַי
חַיֵּי גֵן-עֵדֶן, וְהַשְּׁנֵי מְסַכֵּן, עוֹד בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׂרוּי
בְּגֵיהֵנוֹם, מָרִים חַיָּיו, וּמִתְקוּטָט עִם כָּלָם, וּמִתְנַפֵּחַ עִם
כָּלָם, מְנַבֵּל פִּיו, וּמְקַבֵּל מַכּוֹת, וְנוֹתֵן מַכּוֹת, וּמְסַיֵּם
בְּבֵית-סֵהַר, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְאֵיךְ יִתְכַּן? אֵלָּא לְזֶה יֵשׁ
דַּעַת וְשִׁכְל וְחֻכְמָה, וְהַחֲלִיט שֶׁהוּא שָׁב בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, "וּמֵהַיּוֹם אֲנִי מְדַבֵּר רַק אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
מֵהַיּוֹם אֲנִי לּוֹמֵד תּוֹרָה, מֵהַיּוֹם אֲנִי מְקַיֵּם מְצוּוֹת,
מֵהַיּוֹם אֲנִי בְּשִׂמְחָה, וְשׁוּם דְּבַר אֵינוֹ יְכוֹל לְשַׁבֵּר

אותי", אדם זה יהיה בגן-עדן, אבל מי שעדיין רחוק
מכל זה, מספן, יהיה רק בגיהנום.

ולכן, בני ובנותי היקרים! באו ונקח על עצמנו,
שאנו חוזרים בתשובה שלמה להקדוש-ברוך-הוא,
ומהיום והלאה אנו עוזבים את השטיות, איננו
מדברים יותר נבול פה. חכמינו הקדושים אומרים
(ירושלמי תרומות, דף ו:): על הפסוק (דברים כג, טו): "ולא
יראה בך ערות דבר", אל תקרא דבר אלא דבור —
זה נבול פה; וכן מתחילים לדבר רק אל הקדוש-
ברוך-הוא, ומחזקים ומעודדים יהודים אחרים, אשר
זו המצוה הכי גדולה — לחזק ולעודד ולשמח את
נשמות ישראל. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן
קו) על הפסוק (תהלים לב, א): "אשרי משכיל אל דל",
אשרי האדם המכניס שכל בדל, שמחזקו ומעודדו, זו
הצדקה הכי גדולה, שיכולים לעשות עם יהודי אחר.
ובפרט עכשו, שאנו שבורים ורצוצים עקב החרבן,
חרבן בית-המקדש, חרבן בית-המחין שלנו, כמו
שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יג), שאצל כל
אחד ואחד יש בית-המקדש, שהוא המחין שלו,
המחשבה שלו, ועל זה עלינו לבקשו יתברך בכל
לילה בעת תקון חצות, על חרבן בית-המחין שלנו,
איך אנחנו שוכחים מהקדוש-ברוך-הוא, איך איננו

מְכַנְיָסִים אֶת הַקְּדוּשָׁה בְּתוֹךְ הַמַּח שְׁלָנוּ, שְׁזָה בֵּית-
הַמְּקֻדָּשׁ הַפְּרָטִי שְׁלָנוּ; מַה קוֹרָה אֲתָנוּ? ! מִחֲנוּ חוֹשֵׁב
כָּל הַיּוֹם אֵיךְ לְהִזְיֵק לְשָׁנִי וְלִשְׁנֵי אֶת הַשָּׁנִי, שְׁזָה חֶרֶבֶן
בֵּית-הַמְּקֻדָּשׁ, שָׁבָא עַל-יְדֵי שְׁנֵאת חָנָם. הַגִּיעַ הַזְּמַן
שְׁנַעֲקֹר מֵאֲתָנוּ אֶת הַגְּזַעְנוֹת הָאֲרוּרָה, לִשְׁנֵי אֶת הַזּוּלָת
עַל לֹא דָבָר, שְׁזָה בָּא מִהַסְמֵ"ךְ-מ"ם, שֶׁהֵבִיא אֶת
הָעֶרֶב-רֶב; מִחֲמַת שֶׁהוּא רוֹאֵה, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל מוֹכְנִים
לְגֵאֲלָהּ, וְכֻלָּם מְזַמְנִים לְרֹאוֹת בְּמוֹ עֵינֵיהֶם אֶת הַקְּדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא, עַד שִׁיקִים (יִשְׁעִיה נב, ח): "כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יִרְאוּ
בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן"; וְאִז כֻּלָּם יִדְבְּרוּ אֶל הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-
הוּא, כְּדַכְתִּיב (צַפְנִיָה ג, ט): "כִּי אִז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה
בְּרוּרָה לְקֹרָא כֻלָּם בְּשֵׁם ה'", וְדִיקָא כְּדִי לְמַנַּע וּלְעַכֵּב
אֶת זֹאת, הֵבִיא לָנוּ גְזַעְנוֹת אֲרוּרָה, שְׁנֵאָה שְׁאֲחָד שׁוֹנֵא
אֶת הַשָּׁנִי, הַסְתּוֹת פְּרוּעוֹת שְׁמִסִּיתִים וּמְדִיחִים זֶה נֶגֶד
זֶה, בְּשַׁעַה שְׁכָל עַם יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים, בְּנֵי
הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים
אַתֶּם לַהוֹי"ה אֱלֹקֵיכֶם". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים!
בְּאוֹ נִקְבַּל עַל עַצְמָנוּ דִּיקָא בְּיָמֵים אֱלוֹ לְאַהֲבָא אֶת כָּל
יְהוּדִי, לְהִיּוֹת בְּשָׁלוֹם עִם כָּל אֲחָד, לְגַלוֹת לְכֻלָּם אֶת
הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, לְגַלוֹת לְכֻלָּם אֶת "שַׁעַר הַתְּפִלָּה"
וְהַתְּבוּדוֹת, שְׁעַל יְדוֹ נִכְנָס אֶצְלוֹ יְתִבְרַךְ, לְגַלוֹת
לְכֻלָּם אֶת כַּח לְמוֹד הַתּוֹרָה, וּבְזִכּוֹת הַשָּׁלוֹם שִׁיְהִיָּה בֵּין
נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁאֲחָד יִבִּין אֶת זוּלָתוֹ וַיֵּאֱהָב אֶת

רעהו, דִּיקָא בְּזָכוֹת זֶה יָבוֹא מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ וַיִּגָּאֵלנוּ.
 וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ויקרא רבה, פְּרָשָׁה ט', סִימָן ט'):
 כְּשֶׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּא, אֵינּוּ פּוֹתַח אֶלָּא בְּשָׁלוֹם. הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָנוּ, שְׁנִזְכֶּה לְהִגִּיעַ לַיּוֹם הַמְּיַחֵל הַזֶּה,
 וְנִזְכֶּה לִרְאוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּמוֹ עֵינֵינוּ.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!